

„МОРЕТО В МЕН“

Есе

Тръгнах по брега, гледайки как вълните кротко идваха и си отиваха. Морето беше тъй спокойно и толкова синьо, че гледайки го, очите сякаш можеха да потънат в него. И си мислех колко простота и спокойствие имаше в гледката наоколо, а в същото време сякаш душата ми летеше над вълните и се заиграваше с гларусите и чайките, които се рееха в небето.

Седя на брега на морето и гледам тънката линия, разделяща водата и небето. Тъкмо тази граница ме съпътства и в реалния живот - границата, която ме кара да се връщам към реалността, да бъда разумен и уравновесен. Същата тази граница, обаче искаш да премахнеш и поне за малко да бъдеш свободен от ежедневието - да се гмурнеш в облаците, да поиграеш със звездите, да заблестиш със слънцето.

То се отразява във вълните, които нежно гаят пясъка. Там всяка стъпка, всеки белег, оставен на брега, се заличава. От границите, белезите не оставен на брега, се заличава. От него не остава и следа. Докато всичко стане едно. Вземам в шепата си пясък - част от онази граница, миг от единството. Леко, песъчинка по песъчинка изчезва, изтича между пръстите. Смесва се с останалия и се сливат в безбрежност. Там всяка пращинка е като другите, но ако се вгледаш внимателно, не е. Като всеки от нас, който е като песъчинка - малка, но истинска, единствена и неповторима частица. Усещам някъде вътре в мен чувството, че и аз съм такъв и пожелавам да вкуся от примамливата свобода.

Тогава ми се иска да съм птица - да полетя над морето, да усещам соления му мирис. След като се насладя на тези чувства, ще се насоча към повърхността и ще се преобразя в риба. Ще плувам в най-прекрасните кътчета на морските дълбини, за да изуча всяка пукнатина, да опозная всяка мида, корал и скала. Ще се забавлявам с останалите риби, ще играем в раковините на криеница, ще се гоним с раците. Ще бъда щастлив.

Когато раците ме заведат до плитчините на брега. Щом изляза от водата, аз пак ще съм си същия - човек като всички останали. Ще седна на пясъка и ще сзерцавам морето, създадо такива вълнения у мен. Но вече границата между него и небето няма да има значение. Ще съм намерил смелост и сила да премина и да прекрача в другото - желаното пространство.

Вече получил удовлетворение в душата си, ставам и се отдалечавам, но в мислите ми още плува образът на водата.

И истината е, че животът е като море - на приливи, отливи, ту спокойно, ту бурно. Понякога ми се иска да намеря моя самотен остров, където мога да остана насаме със себе си. Но това не може да продължи дълго, защото аз, като всички, се нуждая от семейството и приятелите се. Връщайки се към обществото, аз ще стана един от всички. Една малка капка от безкрайното море на живота.